

ELEVI și PROFESORI

Nemulțumiri vor fi pe lumea aceasta cât timp vor exista oameni pe suprafața Pământului. Nemulțumirea constructivă, cea care ne îndeamnă să facem ceva, altfel decât varianta care ne-a nemulțumit, ar trebui să ducă lumea înainte... Dar... Ce facem dacă nu avem mijloace, dacă ne-a pierit graiul? Amintindu-mi de Hemingway, cred și susțin că Omul nu s-a născut pentru a fi învins, el poate fi nimicit, dar învins niciodată...

De unde aceste idei sumbre? De ce nu sunt mai optimistă? După aniversarea a 10 ani de existență a *GInfo* ar trebui să păstrez starea de bucurie și s-o transmit și cititorilor! Da, numai că "realitatea mă minte în față" ... Citesc articolul de la pagina 5 și mă întreb: oare câți profesori corectează lucrări de informatică, privindu-le "ca din avion": pe de o parte superficiali, pe de alta plictisiți. Dacă "seamănă" cu ceea ce au predat, e OK, dacă nu, nu poate fi bun!? Sau totuși? Îi dă un 5, că, nu se știe niciodată... Feedback? Discuții pe marginea posibilelor variante, analiza greșelilor frecvente? De unde timp pentru așa ceva? "Bietul" profesor se bucură dacă a reușit să "vizioneze" toate lucrările, să "pună" o notă și să le treacă în catalog. Muncă grea. Mai ales la informatică, unde fiecare scrie ce și cum îl taie capul, nu? Să nici nu mai vorbim despre încurcătura aceasta cu calculatorul. Sărmanii copii și studenți scriu programe pe hârtie, nici ei nu știu dacă au scris un program sau doar un text... Profesorul, în timp record "trebuie" să citească, să compileze în cap, să execute... Dar cum nu are un computer în creier, compilarea mai merge cumva, în schimb execuția o ia razna...

Recent am corectat lucrări de "*Metodica predării informaticii*". Candidații erau profesori care fie predau deja, fie doresc să predea în viitor disciplina informatică în licee. Am pus și eu o întrebare "ciudată": *presupunem că într-o lucrare, un elev a scris că "în antetul unui subprogram trebuie să menționăm cât mai puțini parametri"; stabiliți valoarea de adevăr a propoziției și justificați răspunsul*. Din 70 de candidați 16 nu au răspuns, probabil neștiind dacă afirmația este corectă sau nu. 19 au răspuns corect, menționând printre altele că subprogramele nu trebuie să aibă nici cât mai mulți, nici cât mai puțini parametri, ci exact atâția de câți au nevoie etc. Din păcate, foarte mulți (50%) au răspuns că afirmația este corectă, justificând că toate variabilele se vor declara global pentru a mări lizibilitatea programului, pentru a grăbi execuția etc. Nu mi-am propus să fac expunere despre programare, (o face domnul profesor *Bazil Pârv* cu câteva pagini mai încolo), dar stau și mă întreb: de unde aceste idei? Nu cred că în manuale să fie scris așa ceva. Eu cel puțin, nu am văzut. Atunci? Am bănuiala că stimații noștri colegi, nefiind de fapt programatori, nu s-au izbit de adevăratele cerințe care se pun față de un produs tip program. Ei tind să stabilească reguli noi care le vor ușura munca în momente cum ar fi evaluarea, verificarea sau eventual depanarea unui program.

În timp ce scriu aceste rânduri legate de predarea programării, mă invadează alte amintiri despre alte lucrări în care profesorul descrie o lecție în care se predau cunoștințe legate de un editor de texte, dar lucrarea este plină de greșeli de editare și tehnoredactare. Și să nu amintesc de greșelile de ortografie, care mi se par de neiertat.

Cine este de vină? Toate acestea sunt problemele mele? Da, sunt și problemele mele, dar mai ales sunt problemele NOASTRE. Cine să ne învețe, cum este bine? Sunt lucruri elementare care nu ridică pretenții intelectuale, nu este vorba de algoritmi pentru olimpici. Dar problemele amintite se propagă până la nivelul olimpicilor și olimpiadelor. Enunțuri ambigue, cu greșeli de ortografie, superficial formulate și redactate. Nu ați văzut așa ceva? În acest caz vă doresc să nici nu vedeți...

Doamna Ministru a Învățământului și Cercetării dă exemple de olimpici excelenți (din păcate doar chimiști) care azi studiază la *MIT*. Oare câți informaticieni li se alătură? De ce credeți că "fug" acești copii până în *America* să învețe în continuare? Sunt multe motive: de la dorința de aventură până la ambiția personală, dar bănuiesc că unul din motive este că acasă nu au fost mulțumiți de "nivel": nivelul predării, nivelul profesorilor etc. Elevul de rând merge la o facultate în speranța că va deveni beneficiarul unor cunoștințe noi, la nivel universitar. Și ce se întâmplă? Sunt două cazuri: nimereste sub aripile unui profesor care le "dă liber" studenților, foști elevi ai claselor de informatică: "*voi nu mai aveți ce învăța, puteți să nu veniți la orele mele*", sau dimpotrivă unul care se luptă din răspuțeri să "repare" ce a intrat în creierile lor cu greșeli (subprograme fără parametri sau instrucțiuni decizionale de forma `if ordonat=true...` etc).

Este nevoie de un pic mai mult respect față de școală, față de ELEV și STUDENT. Cred că de aici ar trebui să pornească totul. Și elevul, și studentul este OM... Sună bizar, dar sunt de-a dreptul îngrozită de câte ori am întâlnit păreri din care rezulta că elevul ar fi doar o ființă obraznică, o nulitate, un escroc, un tembel... (Stop!!!).

Vă doresc și îmi doresc o activitate în care să mergem împreună cu elevii și studenții în căutarea cunoașterii și a cunoștințelor într-un parteneriat echilibrat. Nu uitați, (culmea!) profesorii buni sunt depășiți de unii discipoli de-ai lor. Dacă nu azi, mâine... Așa se măsoară succesul profesorului...

Clara Ionescu

